

03 Klippan hoes – 30 juni

Nu wordt het pas echt leuk, een bankje gratis op internet! Dat heb ik nog niet eerder gezien. Niet verder kijken, meteen reageren en hopen dat het lukt om dit in de kamer te krijgen. De advertentietekst is een beetje onduidelijk. Klippan hoes in roze, met rode zitting, wat zou dat betekenen? Maakt niet uit, het is in ieder geval een soort bank en dat is precies wat ik nodig heb.

Het duurt erg lang tot de afhaalafpraak gemaakt is. De advertentie zelf ben ik al bijna vergeten. Ik besluit om iemand mee te nemen naar het afhaaladres. Je weet maar nooit. Misschien is dat klippan wel een houtsoort en is het een hele zware bank.

De woning ligt midden in Arnhem, parkeren kan gelukkig voor een uitrit die na zes uur niet meer gebruikt wordt. De vrouwenstem in de intercom klinkt jong. "Ja, goeienavond, kom maar boven. Neem de lift, of twee trappen op en dan links."

"Gelukkig is er ook een lift", zeg ik tegen mijn begeleider. "Anders is het wel erg veel gesjouw met dat bankje." Dat hoort de jonge vrouw die al in de deuropening van haar flatwoning staat te wachten. "O, denken jullie dat het om een bankje gaat?", vraagt ze terwijl ze ons met grote ogen aankijkt. "Maar ik heb hier alleen de hoes hoor. Ik had een nieuwe gekocht, vandaar." Ik mompel wat onverstaanbaars en produceer een schaapachtig lachje. "Maar dit kan ik heel goed gebruiken", zeg ik zuinigjes.

Neem contact op met de aanbieder

Advertentie

Klippan hoes in roze met rode zitting. Een jaartje oud en in prima staat.	22 juni 2011 20:03	Sandra Arnhem

De vrouw kijkt nog eens en overhandigt dan de rozerode hoes. "Zal ik het in een tasje doen?" Ik schud mijn hoofd. Nee, dat is allemaal niet nodig, die hoes gaat gewoon mee, hup, knal achterin de auto en ik zie wel wat ik er mee ga doen. Voorlopig gaat-ie voor de foto gewoon op de grond. In een hoekje van het ding ontdek ik de merknaam van een Zweeds meubelwarenhuis. Dan snap ik het.

Die rare jongens met hun winkel waar je bijna verplicht wordt om langs alle producten te lopen. En dan die belachelijke namen voor een stoeltje of een bank. Dat vond ik altijd behoorlijk irritant.

Als ik echt niet kon weigeren om mee te gaan naar die winkel, kwam ik meestal toch niet verder dan de ijs en hotdog afdeling beneden. Daar kon je rustig wachten en je beker nog eens volschenken met smerige neplimonade. Ik kijk nog eens naar de hoes. Niks gemist.